

Маємо наголосити, що ТОСОМ (табл. 2) визнаний провідним регіональним центром біржової торгівлі банківськими металами, що набув статусу міжнародного внаслідок здійснення торгів не за долари США, як це прийнято для міжнародного ринку, а за японські ієни. Таким чином, ця біржа може вважатися інтегрованою до міжнародного ринку банківських металів за посередництвом світового валютного ринку, що надає послуги з конвертації доларів США в японські ієни для подальшого проведення біржових операцій з банківськими металами і навпаки.

Висновки. Слід зазначити, що міжнародний ринок банківських металів нині динамічно розвивається і залучає широке коло інвесторів та інструментів. Важлива роль у цьому належить динамічному розвитку інформаційних технологій і глобальних процесів фінансової інтеграції. Зі зростанням нестабільності політичного, економічного чи природного середовища, а також зростанням потреб промислового виробництва розвиток міжнародного ринку банківських металів є вкрай важливим для забезпечення потреб світової економіки, а також участі у процесах формування конкурентоспроможної ринкової економіки нашої держави. Аналіз використання передових фінансових та інформаційних технологій, а також детальне вивчення особливостей процесів ціноутворення на міжнародному ринку банківських металів має стати предметом подальших наукових досліджень з даної тематики.

Література

1. Інформаційний Інтернет ресурс з питань операцій з дорогоцінними металами. — Режим доступу : www.kitco.com.
2. Інформаційний Інтернет ресурс з питань операцій з дорогоцінними металами. — Режим доступу : www.lbma.org.uk.
3. Інформаційний Інтернет ресурс з питань операцій з дорогоцінними металами (платина, паладій). — Режим доступу : www.lppm.org.uk.
4. Інформаційний Інтернет ресурс біржової групи. — Режим доступу : www.cmegroup.com.
5. Інформаційний Інтернет ресурс товарної біржі. — Режим доступу : www.tocom.or.jp.
6. Савчук Н. Ринок золота: сучасний стан і перспективи розвитку // Ринок цінних паперів України. — 2009. — № 1—2. — С. 19—24.
7. Чиж Л. Системно-структурний аналіз ринку банківських металів. // Зб. наук.-техн. пр. Нац. лісотехн. ун-ту України. — 2007. — № 17.2 — С. 296—301.
8. Green T. The New World of Gold: The inside story of the Mines, the Markets, The Politics, The Investors. — New York: Walker & Company, 1984. — 290 p.
9. Kosares M. J. ABC of Gold Investing: How to protect and build your wealth with gold. — Omaha, Nebraska: Addicus Books, 2005. — 175 p.

Стаття надійшла до редакції 11.09.2012 р.

УДК 339.924:331.556.4

І.П. Ольшевська, канд. екон. наук, доц.,
кафедра міжнародної економіки,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

МИГРАЦИОННАЯ ПОЛИТИКА ДЕРЖАВ СВИТУ ТА ЇЇ ЕФЕКТИВНІСТЬ

Стаття присвячена дослідженню ефективності сучасних засобів регулювання міжнародних міграційних процесів на різних рівнях

Статья посвящена исследованию эффективности современных способов регулирования международных миграционных процессов на разных уровнях

To research the effectiveness of modern management of international migration at different levels

Ключові слова: трудова міграція, регулювання міграційних процесів, рівні регулювання, методи регулювання

Ключевые слова: трудовая миграция, регулирование миграционных процессов, уровни регулирования, методы регулирования

Key words: labour migration, regulating migration processes, the level of regulation, control methods

Постановка проблеми. Світові міграційні процеси останніх десятиріч відзначаються динамічністю. Все більша кількість країн зазнають тією чи іншою мірою залежність свого соціально-економічного розвитку від міжнародної міграції. Для промислово розвинених країн проблеми міграції, поряд з економічними аспектами, в дедалі зростаючому масштабі доповнюються комплексом політичних і морально-етичних аспектів. У всіх цих випадках йдеться про багатопланове явище, що динамічно розвивається. Тому в умовах глобалізації у зв'язку зі збільшенням міграційних потоків виникає потреба регулювання цих процесів міжнародними організаціями, що і обумовлює актуальність даної статті.

Аналіз останніх джерел чи публікацій. Вагомий внесок у вивчення процесу регулювання міжнародної міграції, теорії і практики міжнародної трудової зробили провідні вітчизняні вчені О. Малиновська, О. Позняк, А. Поручник, С. Сіденко, А. Румянцев, А. Філіпенко та багато інших. Активно працюють над дослідженнями аналогічних теоретичних і практичних проблем міжнародної регулювання міграційних процесів російські вчені І. Івахнюк, В. Іонцев, Н. Ноздріна та інші. Корисними також є праці зарубіжних вчених Д. Массея, Р. Лукаса, Б. Рубла та ін.

Постановка завдань. Разом з тим, багато аспектів даної наукової проблеми залишаються недостатньо розкритими та обґрунтованими. Потребують подальшого дослідження проблеми ефективності сучасних методів і засобів регулювання міграційних процесів і збереження при цьому, основних прав і свобод трудових мігрантів, що і визначено ціллю статті.

Виклад основного матеріалу дослідження. В той час, коли більшість країн світу лібералізують свою зовнішню торгівлю, включаються у світові ринки капіталу та валютні ринки, практично всі вони вживають заходів щодо обмеження міжнародної трудової міграції. Так, урядову політику обмеження щодо імміграції застосовували в 1980 р. 6 країн, а в 2007 р. уже 38 країн світового господарства. Але, слід зазначити, що тільки 20 % мігрантів у розвинених країнах є «дискреційними», але їх статус може бути змінений, у зв'язку з економічними потребами приймаючої країни, попитом з боку роботодавців, наприклад в Австралії, Ірландії, Іспанії, Канаді, Англії, США, Фінляндії та Японії. Більшість розвинених країн застосують комплексний характер міграційної політики, зокрема, «недискреційну» процедуру по відношенню до мігрантів, що воз'єднуються з сім'єю, біженців тощо. Контролю і регулюванню підлягають соціальний, віковий і професійний склад мігрантів, рівень в'їзду та виїзду іноземних трудящих. Міждержавний і внутрішньодержавний розподіл трудових ресурсів, регулювання обсягу та структури міграційних потоків більшою мірою виконують міністерства праці, внутрішніх і закордонних справ, а також спеціально створені державні та міждержавні органи, що визнають пріоритет норм міжнародного права над національним законодавством.

Важливим елементом імміграційної політики західних держав є встановлення юридичного статусу мігрантів, що визначає їхні соціально-економічні, трудові, житлові та інші права, закріплені як у міжнародних угодах, так і в національних законодавствах. Цей статус позбавляє іноземних робітників політичних прав, обмежує в більшості випадків їх участь у профспілковій діяльності, регламентує строки перебування мігранта в країні зайнятості. Різноманітні аспекти трудової міграції та статусу іноземних працівників регулюються двосторонніми та багатосторонніми угодами, відповідними національними законодавчими актами та урядовими постановами.

Засоби та методи реалізації міграційної політики західних країн змінюються залежно від конкретної ситуації на ринку праці. Так, в умовах дефіциту трудових ресурсів у західноєвропейських країнах уряди цих держав уживали заходів до заохочення імміграції, в тому числі й нелегальної. У 1980 р. Міжнародна організація праці розпочала здійснення Європейського регіонального проекту відносно мігрантів другого покоління. Цей проект має на меті сприяння інтеграції молодих мігрантів до тих країн, де працюють їхні батьки. В межах цього проекту здійснюється експериментальний проект забезпечення професійної підготовки молодих мігрантів, що мають відповідну кваліфікацію.

**МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЯКІ ЗАЙМАЮТЬСЯ РЕГЛАМЕНТАЦІЮ,
ДОСЛІДЖЕННЯМИ, СОЦІАЛЬНИМИ ПРОГРАМАМИ В СФЕРІ МІЖНАРОДНИХ
ТРУДОВИХ ВІДНОСИН ВЗАГАЛІ І МІГРАЦІЙНИХ АСПЕКТІВ ЗОКРЕМА**

Міжнародні організації	Характеристика
Міжнародна організація праці (МОП)	Спеціалізована структура ООН, яка нараховує 182 держави-члена. Цією організацією було ініційовано розробку і ухвалення більше 350 документів (конвенцій і рекомендацій) щодо міжнародної регламентації переміщення, працевлаштування, соціального захисту тощо працюючих
Комісія ООН по народонаселенню та розвитку	Входять представники 47 держав. Має в своєму розпорядженні кошти спеціального фонду, який частково використовується для субсидування національних програм щодо міграції
Організація ООН з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО)	Розробляє документи щодо освіти мігрантів та членів їх сімей
Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ)	Спеціалізована структура ООН, яка розробляє спеціальні норми щодо здоров'я мігрантів
Міжнародна організація з міграції (МОМ)	Входять 127 держав-членів та 17 спостерігачів. Відділення діють у більш ніж 100 країнах. Розробляє довготермінові програми у сфері регулювання міграції, сприяє вирішенню національних міграційних проблем, займається питаннями переселення, працевлаштування та соціального захисту біженців.
Управління верховного комісара у справах біженців (УВКБ) при ООН	Вирішує питання захисту прав біженців, їх репатріації тощо
Система постійного нагляду за міграцією (СОРЕМІ)	Координує діяльність національних імміграційних управлінь 29 провідних країн світу (членів ОЕСР)
Конференція ООН з торгівлі та розвитку (ЮНКТАД)	Координатор ООН, дослідження та аналіз взаємозв'язку між міграцією, торгівлею та розвитком
Програма розвитку ООН (ПРООН)	Діяльність направлена на отримання максимальних вигод від міграції для бідних країн

Регулювання процесів міжнародної міграції бере свій початок ще на початку минулого століття в рамках Міжнародної організації праці, і це стало одним з напрямів її діяльності. Ще на першій сесії Генеральної конференції МОП у 1919 р. було ухвалено рекомендацію № 2 «Про взаємність в сфері ставлення до трудящих-іноземців». У 1926 р. було ухвалено Рекомендацію МОП № 19 «Про надання в Міжнародне бюро праці статистичних та інших відомостей, що стосуються еміграції, імміграції, а також репатріації та транзиту емігрантів».

Пізніше рекомендації були доповнені такими зобов'язальними документами, як Конвенція № 66 «Про працюючих-мігрантів», що набула чинності у 1939 р. Її переглянули і суттєво доповнили у 1949 р. (Цю Конвенцію скасовано рішенням Міжна-

родної конференції праці 30 травня 2000 р.). Фактично її було замінено Конвенцією № 97 «Про працюючих-мігрантів», яка зберігає своє значення дотепер.

У ній говориться, що кожний член МОП зобов'язується надавати в розпорядження МБП на їхню вимогу не тільки інформацію про політику та законодавство його країни в галузі еміграції та імміграції, але й відомості про працевлаштування мігрантів, умови їх праці та життя, а також про угоди й особливі заходи, що вжиті в країні стосовно цих питань. Ст. 2 зобов'язує заснувати компетентну та безкоштовну службу допомоги працюючим-мігрантам, вживати заходів проти будь-якої пропаганди, що вводить в оману, з питань еміграції та імміграції, забезпечувати від'їзд, переїзд і приймання працюючих-мігрантів, надавати їм самим і членам їхніх сімей необхідне медичне обслуговування. Країни-члени МОП зобов'язуються діяти без дискримінації за ознаками національності, раси, релігії чи статі й надавати не менш сприятливі, ніж для власних громадян, умови в таких сферах:

- заробітна плата, робочий час, наднормові роботи, оплачувана відпустка, навчання та інші форми професійного навчання;
- належність до професійних спілок і використання переваг укладання колективних договорів;
- забезпечення житлом;
- соціальне забезпечення (у разі нещасних випадків на виробництві, безробіття, охорони материнства, хвороби, інвалідності, старості, смерті). Не має бути обмежень прав мігрантів у сфері податків, зборів і судочинства.

Згідно з Конвенцією № 97 послуги, що надаються мігрантам державними службами працевлаштування, є безкоштовними. Коли чисельність мігрантів, що виїжджають з території однієї держави-члена на територію іншої, достатньо велика, передбачається можливість укладання між країнами угоди з метою регулювання питань, що становлять взаємний інтерес, включаючи дозвіл переводити в іноземну валюту будь-яку частину заробітку або заощаджень. Дана Конвенція має Рекомендацію № 86 та три додатки: два — про вербування, працевлаштування та умови праці, один — про ввезення мігрантами особистого майна, робочих інструментів та обладнання.

Згадані конвенції та рекомендації дійсні тільки в країнах — членах МОП. Зараз їх 182, і далеко не всі з цих країн ратифікували Конвенцію № 97. Але згідно з рішенням МОП усі її члени, що ухвалили Статут організації, автоматично несуть відповідальність за виконання всіх конвенцій. Незважаючи на наявність конвенцій і рекомендацій МОП, що регулюють становище працюючих-емігрантів, воно залишається важким, оскільки перелічені норми або виконуються в неповному обсязі, або взагалі не виконуються. Крім того, як уже відзначалося, великого поширення набула незаконна міграція. Унаслідок цього у 1975 р. були ухвалені Конвенція № 143 «Про зловживання у сфері міграції і про забезпечення працюючим-мігрантам рівності можливостей і звертання», Рекомендація № 151 «Про працюючих-мігрантів».

У Конвенції № 143 підкреслюється, що кожний член МОП зобов'язується дотримувати основних прав людини стосовно всіх працюючих-мігрантів. Країни-члени МОП повинні розробляти і здійснювати національну політику, яка спрямована на сприяння та гарантію рівності можливостей до праці й зайнятості, соціального забезпечення, профспілкових і культурних прав, індивідуальних і колективних свобод для осіб, що перебувають на законних підставах як мігранти або членів їхніх сімей.

В доповіді Генерального Секретаря ООН зазначено, що на 2010 р. 82 держави-члена ратифікували як мінімум одну з трьох міжнародних угод щодо захисту прав трудових мігрантів, а саме Міжнародну конвенцію 1990 р., Конвенцію МОП 1949 р. № 97 та Конвенцію МОП 1975 р. № 143. Ці 82 країни разом прийняли 32 % чи 69 млн усіх міжнародних мігрантів з різних країн світу.

Активізація і зростання масштабів міжнародної міграції останніми роками набула надзвичайної актуальності й гостроти, справляючи значний вплив на соціально-економічну ситуацію як в окремих державах, так і в цілому на світову економі-

ку. Аналіз причин міграційних процесів у світі дає підстави стверджувати, що міграція за кордон залишатиметься ще протягом тривалого часу одним з визначальних чинників суспільного та економічного життя деяких країн, безпосередньо впливаючи на стан додержання громадянських, політичних, економічних, соціальних і культурних прав громадян. Тому міграційні процеси вимагають глибокого осмислення і дослідження, а також розробки відповідної стратегічної політики у сфері, регулювання і посилення захисту прав громадян, що виїжджають за кордон як трудящі-мігранти.

В умовах глобалізації світової економіки у зв'язку з розвитком міжнародної торгівлі, потоків капіталів і міграції працюючому населенню різних країн світу відкриваються нові можливості, але також це викликає побоювання, що в результаті міжнародної конкуренції і вільного руху капіталу одні втратять роботу чи будуть змушені відмовитись від звичного рівня життя, а інші групи робітників і цілі країни так і залишаться за межами нових міжнародних ринків. Тому міграційні проблеми почали обговорюватись у контексті прав людини, що вплинуло як на теорію міграційних досліджень, так і на політику країн, хоча в основному в декларативному плані. Застосування дискримінаційної практики стосовно до мігрантів, хоч і зберігається в країнах з розвинутою демократією, але підпадає під критику з боку правозахисних організацій і ліберального політичного руху, зокрема Франції та США.

Глобалізація є джерелом якісно нових трансформацій, нових проблем і суперечностей сучасності. Одним із соціальних виявів глобалізації є криза національної держави і управління. Наявна нездатність національної держави управляти міграційними потоками є іманентним новітньому періоду розвитку глобалізованого суспільства.

У регулюванні міграційних процесів можна виділити три аспекти:

- встановлення взаємодії між діяльністю численних організацій, які займаються міграційними проблемами;
- узгодження дій цих організацій у відповідність проблемам мігрантів;
- приведення поведінки трудових мігрантів у відповідність існуючим законодавчим нормам.

Варто виокремити на сучасному етапі розвитку глобалізованого суспільства такі рівні регулювання: корпоративний, національний, наднаціональний, міждержавний, глобальний і регіональний.

Проблеми регулювання міграційних процесів поділяються за такими принципами:

- повернення мігрантів до країни походження;
- обмеження на в'їзд небажаних мігрантів до певної країни або групи країн (рестрикції);
- залучення бажаних мігрантів (рекрутинг);
- відшкодування країні походження коштів, вкладених у підготовку мігранта як специфічного товару «робоча сила» (репарації);
- забезпечення представників "нової діаспори" необхідними ресурсами;
- ретенційна (затримувальна) політика, яка має на меті поліпшення умов у країні постійного перебування для здобування освіти, кваліфікації, робочих місць та інших соціальних благ.

Характеризуючи практику регулювання міжнародних міграційних потоків на міжнародному, національному і наднаціональному рівнях, можна виділити такі елементи системи національно-державних заходів регулювання міграційних потоків, що включають, як правило, законодавчі акти юридичного, політичного і професійного статусу мігрантів, статусу та сфер дії обмежувального й заохочувального впливу інституціональних служб з імміграції робочої сили та міждержавних і наддержавних угод з імміграції (міграції) робочої сили.

Вимогою часу є вдосконалення механізму регіонального регулювання трудових і міграційних відносин. Регіональні інструменти політики трудової міграції приводять до встановлення загальних принципів регулювання міжнародних ринків праці згідно з вимогами та закономірностями формування світового ринку праці.

Питанням регулювання міграційних процесів на регіональному рівні приділяється значна увага, оскільки на сьогодні є беззаперечним фактом вплив міграційних процесів на розвиток країн. Навіть високорозвинені країни Європейського Союзу з високим рівнем конкурентоспроможності економіки опікуються проблемою ефективного регулювання міграцій, що обумовлено внутрішніми тенденціями розвитку (підвищенням рівня економічного зростання, старінням населення, підвищенням якісного складу людських ресурсів). Не випадково країнами ЄС прийнято рішення щодо створення так званої Блакитної міграційної карти, де окреслена важливість і пріоритетність розвитку міграцій для європейських країн. Також Європейська Комісія підтримала 15 нових проектів у рамках Програми інтеграції іммігрантів. Загальна вартість реалізації програми становитиме 4,3 млн євро. Програму було започатковано 2003 р. з тим, щоб сприяти інтегруванню громадян третіх країн, що мешкають у ЄС, до європейського суспільства. А починаючи з 2007 р. діє ціла система програм «Солидарність та управління міграційними потоками». Але слід зазначити, що в ЄС не існує єдиної міграційної політики. Кожна держава-член має власні інструменти та механізми регулювання міграційних потоків. Така відсутність скоординованих дій у сфері міграції, при наявності спільного ринку товарів, послуг, а також трудових ресурсів, значно ускладнює процеси регулювання ринку праці та встановлення збалансованої кон'юнктури на цьому ринку. Особливо посилюються процеси нелегальної міграції в країнах Шенгенської зони, в межах яких відбувається вільне пересування робочої сили незалежно від наявності в неї відповідних дозволів на роботу.

Під егідою Організації Об'єднаних Націй діють такі регіональні комісії, що ефективно співпрацюють у розв'язанні проблемних питань стосовно міжнародної міграції: Економічна комісія для Європи (ЕКЄ), Економічна комісія для Латинської Америки і Карибського басейну, Латиноамерикансько-карибський демографічний центр (ЛІАКДЦ), Економічна комісія для Африки (ЕКА), Економічна і соціальна комісія для Азії і Тихого океану (ЕСКАТО), Економічна і соціальна комісія для Західної Азії (ЕСКАЗА) тощо.

Першим на теренах СНД, став створений в 2012 р., при підтримці Світового банку проект МІРПАЛ (Migration and Remittance Peer-Assisted Learning network). Це співтовариство фахівців і практиків у галузі міграції та грошових переказів, що представляють урядові та неурядові структури 9 країн-членів: Armenії, Білорусі, Казахстану, Киргизтану, Молдови, Таджикистану, Узбекистану, України і Росії. Уже в грудні 2012 р. відбулась відеоконференція, де предметом обговорення стали питання по регулюванню правового статусу трудових мігрантів, що зайняті в неформальному секторі економіки.

Вивчаючи досвід сучасної міграційної політики розвинутих країн, можна констатувати, що вона базується на кількох складових:

- заходах на національному та міжнародному рівні з регулювання міграційних потоків і зміцненні контролю за регулюванням міграційних потоків (включаючи вимоги з надання притулку);
- боротьбі проти нелегальної міграції і зайнятості іноземних робітників;
- заходах, метою яких є забезпечення інтеграції мігрантів у національний ринок праці зокрема і приймаючу країну загалом. Останнє пов'язано з узгодженням політики у сфері міграції з міжнародною співпрацею у контексті розширення Європейського Союзу.

Політика розвинутих країн щодо регулювання потоків міграції являє собою не тільки пошуки найбільш ефективних способів із зміни у міграційному законодавстві та застосування нових правових норм, але і впровадження нових форм міжнародної співпраці між країнами на глобальному та регіональному рівнях. Метою міграційної політики будь-якої країни є пошук компромісу, взаємовигідної стратегії, управління міграційними потоками, а не їх заборона.

Слід зазначити наступні особливості управління міграцією висококваліфікованих кадрів. Практично всі країни ОЕСР очікують, що в найближчі роки буде знач-

ний попит на високваліфікованих мігрантів, особливо наукових і технічних спеціальностей. Володіння мовою для цього типу міграції є пріоритетним, разом з рівнем кваліфікації та досвідом роботи. Уряди цих країн розробляють стратегії сприяння довготерміновому проживанню тимчасових висококваліфікованих робітників, стажерів, учасників програм обміну та внутрішньокорпоративних трансферів, іноземних студентів, що вже знаходяться в країні на тимчасовій основі. Швеція, наприклад, створила перехід від статусу тимчасового перебування до постійного для трудових мігрантів усіх рівнів кваліфікації, яким надавався тимчасовий дозвіл на роботу на 4 роки і які досі працюють.

В умовах глобалізації зменшується здатність окремої держави управляти міграційними процесами. Уряди держав регулюють комплекс взаємопов'язаних міжнародних процесів, що обумовлений об'єктивними причинами в умовах обмеження дій держави міжнародно-правовими нормами захисту прав людини. Слід зазначити, що після приєднання до міжнародних угод частина повноважень держави переходить до наднаціональних структур, таких як Європейський Союз. Тому держава повинна здійснювати свої регуляторні функції надзвичайно ефективно.

Формування світового ринку праці відбувається на засадах національного законодавства, у результаті інкорпорування єдиних міжнародних стандартів і норм, що регламентують ринок праці та зайнятість робочої сили. Регулювання міжнародних проблем ринку праці, надання допомоги у сфері зайнятості, регламентація умов праці є завданням Міжнародної організації праці. Принцип соціального партнерства і розв'язання трудових конфліктів, що застосовується МОП, через об'єднані наради представників профспілок трудящих, підприємців і державних органів є однією з найефективніших форм узгодження інтересів сторін у сфері праці.

На особливу увагу заслуговує діяльність Глобальної комісії з питань міжнародної міграції. Комісія в складі 19 експертів має підтримку більш як 30 урядів і вносить важливий вклад у проведення Генеральною Асамблеєю ООН діалогу на високому рівні з питань міжнародної міграції і розвитку. Ще одним прикладом міжурядового співробітництва є Бернська ініціатива, державний консультативний процес, у межах якого була розроблена Міжнародна програма регулювання міграційних процесів. Основними засадами її діяльності є розроблення принципів міграційної політики, діалог і співробітництво, оцінка політики та інформування суспільства.

Слід окремо зазначити важливість регулювання світового ринку праці у чотирьох важливих сферах: зближення систем регулювання національних ринків праці, взаємне визнання кваліфікацій (дипломів), доступ до системи соціального забезпечення, а також вирішення проблеми подолання бар'єрів для працівників-мігрантів.

Інституціонально світовий ринок праці регламентується нормами та правилами міжнародних організацій, насамперед Міжнародної організації праці, іншими міжнародними трудовими інститутами в рамках системи ООН, міжнародними тристоронніми нарадами представників урядових органів, працедавців і профспілок трудящих. Міжнародна федерація профспілок, її галузеві філії можуть істотно впливати на прийняття рішень щодо імміграційної політики, залучення іноземних робітників на регіональні ринки праці, регламентування норм міжнародних трудових угод.

Дослідження проблем регулювання міжнародної міграції робочої сили виявляє недосконалість міжнародної статистики і документування, яка вкрай необхідна для відстежування потоків і оцінки якісного складу мігрантів. Як відомо, індивід, що класифікується як мігрант, повинен перетнути кордон і провести визначену кількість часу на новому місці перебування. Оскільки ці критерії визначені і виміряні різними способами у міжнародному масштабі міграційна статистика часто є не зіставною та перешкоджає реальному аналізу значення потоків робочих мігрантів, розвитку відповідної політики щодо трудової міграції. У 2008 р. Центр глобального розвитку створив комісію експертів для обговорення проблем по вдосконаленню первинної бази даних про міжнародну міграцію. У підсумковій доповіді «Підраху-

нок мігрантів: п'ять кроків по удосконаленню бази даних про міграцію» були запропоновані наступні засоби, зокрема:

- при проведенні переписів населення, обов'язково здійснювати збір інформації про міжнародних мігрантів;
- ширше використовувати адміністративну інформацію по міжнародним мігрантам;
- сприяти використанню різноманітних даних, що були зібрані в розвинених країнах, шляхом погодження та через мережу Інтернет;
- зробити загальнодоступними первинні дані про результати міграційних досліджень тощо.

Проблемами міжнародної міграції постійно займаються експерти ООН. У 2006 р. створено Глобальну групу з міграції і її завданнями визначені: підтримка трудової міграції, надання допомоги країнам, що розвиваються, налагодження контактів зі спільнотою мігрантів, демографічний аналіз тощо.

У листопаді 2010 р. був проведений четвертий Глобальний форум по міграції та розвитку, в роботі якого приймали участь представники із 150 країн. Метою форуму було обговорення нагальних проблем розвитку партнерства в сфері міграції та розвитку, захисту прав мігрантів, у тому числі нелегальних. Діалог на вищому рівні з питань міжнародної міграції та розвитку планується провести Генеральною Асамблеєю ООН у 2013 р.

Висновки з проведеного дослідження. Отже, інтенсифікація процесів міжнародної трудової міграції потребує подальшого розвитку та вдосконалення методів її оцінки і документування. Міжнародне співтовариство повинно здійснювати політику в сфері міграції через систему своїх уповноважених органів на законних підставах, мати справедливий характер і при цьому відповідати міжнародним стандартам у забезпеченні прав людини.

Література

1. Світова економіка / Філіпенко А.С., Будкін В.С., Рогач О.І. та ін. — К.: Либідь, 2007.
2. Малиновська О.А. Урізноманітнення складу населення України під впливом міжнародної міграції: виклики та шляхи реагування. — К.: НІСД, 2012.
3. Судхаршан Канагароджа Проблемы политики в области трудовой миграции в регионе СНГ, 2012, www.mirpal.org
4. Международная миграция и развитие Доклад Генерального Секретаря ООН 65 сессия, 2010, www.un.org
5. Поощрение и защита прав человека: вопросы прав человека, включая альтернативные подходы в деле содействия эффективному осуществлению прав человека и основных свобод Генеральная Ассамблея ООН 65 сессия, 2010, www.un.org
6. Migration Process among the Highly Skilled in Europe //International Migration Review. — 2012. — №26(2)
7. International Migration Outlook, OECD 2012 www.ilo.org
8. Global Employment Trends 2012 www.ilo.org

Стаття надійшла до редакції 25.09.2012 р.